

[Steinke.]

ny vil bringe det underordnede Personale i et højst uheldigt økonomisk Afhængighedsforhold til Befolkningen.“

Disse Repræsentanter anser Staten som den mindre gode og forstaaende Arbejdsgiver, og de er derfor bange for paa det menige Politis Vegne at slutte sig til Tanken om Enhedspolitiet.

I sin Kærne er det af den højtærede Justitsminister her fremlagte Forslag altsaa ikke et Forslag, som sagligt kan tilfredsstille Kravene til en rationel Politiordning, medens det derimod har større Muligheder for at tilfredsstille Landbovenstre, der jo ikke er fremmed for at søge sit eget, det vil sige kaste Byrderne fra sig over paa Byerne og i øvrigt tage med Sindsro, hvorledes Ordningen i det store og hele er, fordi ogsaa Ulemperne ved en daarlig Ordning i mindre Grad menes at komme det brede Land til Skade end Staten, Hovedstaden og Købstæderne.

Den højtærede Justitsminister, der i denne Sag ogsaa synes at optræde mere som Landbovenstres Repræsentant end som Politivæsenets Øverste, har med nogle ikke særlig flotte Haandbevægelser fejlet Flertallets Forslag til Side, skønt han dog neppe tør benægte, for det første, at Udviklingen hidtil er gaaet Skridt for Skridt frem mod Enhedspolitiet, for det andet, at den hidtidige Tvedeling i stigende Grad har vist, at den er principielt uholdbar og praktisk uheldig, for det tredje, at flere og flere Politiopgaver bliver Statsopgaver, og i stigende Grad, som man kan se af Kommissionsbetænkningen Side 7—8, for det fjerde, at en Mængde smaa uafhængige, kommunalt ansatte Politikorps hverken vil faa meget med Politi eller med Økonomi at gøre, og for det femte, at et Skel mellem Stats- og kommunalt Politi er lidet heldigt for Aanden indenfor de to Korps og stadig vil give Anledning til Gnidningsmodstand. Og hvad er det saa, Mindretallet anfører imod en saadan rationel Politiordning? Ja, for det første anfører det, at det er betænkeligt at samle 2 600 Mand i et Politikorps og lægge den øverste Myndighed i en enkelt Mands Haand, thi hvor skæbnsvangert vil ikke dette kunne blive i bevægede Tider? udbryder man bevæget. Hvad er det for en Mussolini, man frygter,

og hvad skulde han for Resten kunne udrette med disse 2 600 Mand, spredt fra København til Esbjerg, fra Gedser til Skagen? — og for øvrigt staaer de samme 2 600 Mand jo ogsaa nu og fremtidig under en enkelt Mands Ledelse, nemlig den højtærede Justitsministers. Er den højtærede Justitsminister ikke det samlede Politis Øverste i dette Øjeblik, har han ikke netop for nylig kunnet vise sig som en mindre Politimusolini i Vejleformat, og bliver han det ikke ogsaa, naar § 118 i dette Lovforslag vedtages? I saa Henseende er der ingen Forskel paa Enhedspolitiet og det sammenvoksede Tvillingpar, som er den højtærede Justitsministers Lovforslag. For det andet svulmer Mindretallet af Betænkeligheder ved at overklippe den hundredaarige Forbindelse mellem Kommuner og Politikorps. Men hvorfor i al Verden skal man saa i det hele opretholde Forskellen mellem Stats- og kommunalt Politi, hvorfor drager man saa ikke Konsekvenserne nu og ødelægger Statspolitiet med det samme, altsaa for at vende tilbage til de hjemmestrikkede kommunale Smaakorps, der kommer, naar det hele er forbi? Det er betegnende i saa Henseende at se Flertallets Udtalelse i Kommissionsbetænkningen Side 18, hvor der siges:

„Flertallet maa endvidere anse det for en Mangel ved Mindretallets Forslag, at hele den for Politiets Arbejde og Landets Sikkerhed saa overordentlig vigtige Organisation, nemlig Centraliseringen med Hensyn til Identificering af Forbrydere, Efterlysninger, Eftersøgninger, Generaliablade m. m., overhovedet ikke omtales i Mindretallets Forslag, og det maa dog siges at være et saa vigtigt Punkt, at det ikke kan forbigaaes i Tavshed.“

Men det er forbigaaet i Tavshed. Men selv paa Omraader, hvor Centralisering blot betyder Orden og System i Tingene, er dette Ord alene nok til at jage den højtærede Justitsminister og hele Venstre langt bort, helt hen i Læ af Slagordet om Selvstyret for Kommunerne, der for øvrigt ogsaa efter dette Forslag er lig Nul. Ja, endog Gendarmerne manes frem for at tage Livet af en rationel Ordning. Venstres Ordfører i Folketinget, det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, udtalte saaledes: „Dette høje Tings Medlemmer kender“ — han har dog vistnok